

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 540/2013
29.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Стојана Јокића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву Градског већа града Новог Пазара, кога заступа Градско јавно правобранилаштво града Новог Пазара, за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда, Одељење у Крагујевцу I-3 Уп 119/13 од 15.12.2013. године, са противном странком ПД Е. доо К., Огранак ЕД Н.П., у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 29.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба Градског већа града Новог Пазара за понављање поступка окончаног пресудом Управног суда У 11293/13 од 29.08.2013. године, којом је уважена тужба ПД Е. доо К., Огранак ЕД Н.П. из Н.П. и поништено решење Градског већа града Новог Пазара број 418-22/13 од 05.06.2013. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе за наплату јавних прихода број 418-945/12 од 26.12.2012. године, о утврђивању накнаде за коришћење грађевинског земљишта за период од 01.01.2012. године до 31.12.2012. године. Решењем првостепеног органа утврђена је накнада за коришћење грађевинског земљишта за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године тужиоцу у износу од 32.305.138,06 динара с тим да је тужилац као порески обвезник дужан да доспеле, а неизмирене обавезе уплати у року од 15 дана од дана достављања решења, а ако доспеле обавезе не плати у прописаном року извршиће се принудна наплата накнаде за коришћење грађевинског земљишта, камате и трошкови принудне наплате с тим да жалба не одлаже извршење решења.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац захтева, као и у тужби за понављање поступка, наводи да је законски разлог за подношење тужбе за понављање поступка садржан у одредби члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, а да је побијаним решењем погрешно закључено да тужилац

није учинио вероватним постојање било ког основа за подношење тужбе за понављање поступка. Даље наводи да је подносилац захтева уз одговор на тужбу доставио све потребне списе који су се односили на тужбени захтев, руководећи се оквирима и разлозима тужбе, а обзиром да у тужби није оспорен сам поступак доношења спорног решења нити је тужбом решење оспорено због повреде чл. 192. и 69. Закона о општем управном поступку, тужени није доставио записник о већању и гласању јер то није ни био предмет спора. Сматра да је у том случају суд био у обавези да у складу са чл. 30. и 31. Закона о управним споровима наложи туженом да достави списе који су му потребни за одлучивање о предмету спора. Осим тога, истиче да је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима, прописано да ће веће суда обавезно одржати расправу ако су у управном поступку, учествовале две или више странака са супростављеним интересима, али је суд донео спорну пресуду супротно овом члану закона. Даље наводи да обзиром да је уз тужбу за понављање поступка доставио и записник о већању и гласању Градског већа бр. 04-93/13 то су испуњени услови из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима за понављање поступка, јер се ради о новим чињеницама и доказима за које суд није знао да постоје. Предлаже да суд захтев уважи, укине побијано решење и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка није доставила одговор на захтев иако јој је исти према повратници у списима предмета уредно уручен на одговор.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијаног решења, донета је одлука као у диспозитиву са разлога што је Управни суд нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање управно-судског поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима. По оцени тог суда, тужба за понављање поступка дозвољена је само ако је заснована на чињеничном стању које је суд сам утврђивао, што у овој ситуацији није случај, јер је пресуда донета на основу чињеница утврђених у управном поступку. Тужилац није учинио вероватним разлоге за понављање поступка прописане одредбама члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, на које се у тужби позвао.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреде правила поступка, уз правилну примену одредбе члана 60. Закона о управним споровима. Ово стога јер је тужилац тужбом тражио понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда, са разлога прописаних одредбама члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, а уз тужбу је као нов доказ приложио записник са XI седнице редовног заседања Градског већа града Новог Пазара од 05.06.2013. године. По налажењу овог суда, правилно је Управни суд нашао да подносилац захтева није учинио вероватним

испуњеност услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, јер наведени записник од 05.06.2013. године не представља нов доказ обзиром да је постојао у време вођења управно-судског поступка.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, истицане и у тужби, па је нашао да су без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се тим наводима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијаног решења о непостојању услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, на основу кога је тражено понављање. Неосновани су наводи захтева којима се указује да је управни суд пресудом донетој у поступку чије се понављање тражи одлучивао ван оквира и разлога тужбе, јер тужбом није оспорен сам поступак доношења решења. Ово стога јер је одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима прописано да законитост оспореног управног акта суд испитује у границама захтева из тужбе, али при том није везан разлозима тужбе. Такође, неосновани су наводи захтева којима се указује да је пресуда Управног суда донета супротно члану 34. став 2. Закона о управним споровима јер је обавезно требало одржати расправу, обзиром да се у конкретном случају не ради о управном поступку са две или више странака у којима се обавезно одржава расправа. Подносилац захтева у пресуди Управног суда, донетој у поступку чије се понављање тражи, има својство туженог органа, а не странке са супротним интересом.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 29.01.2014. године, Узп 540/2013

Записничар,
Рајка Милијаш, с.р.

Председник већа - судија,
Олга Ђуричић, с.р.